

jméno také jinam, nýbrž uvádí jen, že tím utrpěla škodu. Smlouvou si také nevyhradila pro případ jejího porušení vrácení sporné částky, nýbrž jen náhradu škody, ani jinak neuplatnila odstoupení od smlouvy ve smyslu §§ 918 a 920 se zřetelem k § 921 obč. z. I kdyby se tedy přisvědčilo názoru dovolatelčinu, že žalovaný jednal protismělně, nebyl by tím ještě ani po zákonu ani podle smlouvy opodstatněn nárok kondikční, jehož se domáhá žalobou.

Není-li žalobní nárok co do důvodu oprávněn vůbec, není oprávněn ani zčásti. Bylo by tedy zbytečno uvažovati o tom, zda snad z celkové částky 100.000 Kč nepřípadla na oprávnění k použití jména žalovaného aspoň určitá část a podle toho provést příslušnou repartici, což dovolatelka postrádá s hlediska dovolacího důvodu § 503 č. 2 c. ř. s. Tím jest vyřízena výtká ad 3 dovolacího spisu.

Hledíc k uvedenému právnímu posouzení věci, není oprávněna výtká rozporu se spisy (§ 503 č. 3 c. ř. s.), který žalobkyně spatřuje v tom, že prý odvolací soud mylně zjišťuje a zato má, že kromě jména (firmy) a s tím nutně spojených jiných statků i materiálních jest v ceně 100.000 Kč, obsažena též úplata za nějaké materiální statky, domnívaje se prý zřejmě, že továrním závodem jest snad rozuměti tovární realitu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 22. IX. 1931 č. j. Rv II 304/30. Karel Jelínek.

L I T E R A R N Í Z P R Á V Y

Dr. Adolf Procházka: Právní případ Dr. Karla Perglera, Praha-Brno, 1931, 53 str.

Procházka se obírá právní stránkou případu Perglerova. Zde se prozatím dotknu jen některých otázek. Spisovatel poctivě se snaží celý případ vylíčiti co možná objektivně. I jeho výklady však svědčí o tom, že jde o otázku velice subtilní. Ton jeho výkladů příznivě se liší od způsobu, jakým případ traktovaly některé noviny (str. 7, 33).

S Procházkou jsme za jedno v tom, že v době jmenování Perglerova neplatil § 29 obč. z. a že vláda mohla udělit Perglerovi státní občanství (šlo by arci o udělení vázané podmínkou, že dojde k jmenování a tím i k automatickému určení obce domovské: Prahy). Kdežto já však vykládám věc tak, že vláda takto státní občanství Perglerovi udělila, ba udělení musila, mělo-li dojít k platnému jmenování, myslí spisovatel, že tomu tak není. Praví (str. 29, 30): »Vláda sice nechťela raditi presidentu republiky, aby porušil předpis čl. 3 stát. zákl. zák. z r. 1867. Pochybují však velmi, že vláda chtěla P. udělit státní občanství. Pak by zcela určitě alespoň malou zmínku o této své vůli do jmenovacího návrhu pojala.«

»Přiznávám tudíž, že vláda **chtěla** (podtrhuji já), aby P. se stal (nebyl-li jím již) naším státním příslušníkem, ale nechtěla jemu sama státní občanství udělit, nýbrž chtěla, lépe řečeno předpokládala, že při nedostatku státního občanství je nabude jmenováním za úředníka.

Její přání zůstalo však právně irrelevantním a nesplnilo se, poněvadž právě § 29 obč. zák. neplatil.«

To mi stačí na potvrzení správnosti mého výkladu. Věc musíme totiž posuzovati takto: Pro každý správní akt mluví presumce správnosti, t. j. domněnka, že akt byl vydán korektně, t. j. že byly splněny všechny předpoklady jeho platnosti. To je uznáno ve vládnoucí nauce správního práva — srov. nejnověji Verwaltungsrechtsordnung für Württemberg, Stuttgart, 1931. Taková presumce správnosti platí tím spíše v našem případě, kde při tvoření jmenovacího aktu byli zúčastněni nejvyšší representanti vládní moci, kde se může předpokládati největší přesnost už proto, aby nebyla exponována sama hlava státu. Tito representanti byli kompetentní provésti platné jmenování.

Z toho vyvozují zcela jiný úsudek, než Procházka (str. 29): že by totiž spíše v jmenovacím aktu musilo býti výslovně řečeno, že Pergler **nenabyl** jmenováním našeho státního občanství. Musíme ještě uvážiti, že jmenování cizince naším pragmatikálním úředníkem může pro něho znamenati ztrátu dosavadního cizího státního občanství. Cizí stát bude při tom posuzovati náš jmenovací akt tak, jak zní, a nebude pátrati dokonce snad po tom, co je poznamenáno interně ve spisech. Bude a smí předpokládati, že i ČSR. dovede jmenovati své vyslance. Musili bychom dokazovati, že vláda určitě nechtěla platnému jmenování. Rád bych viděl členy tehdejší vlády, kteří by tvrdili, že nechtěli, aby Pergler se stal naším státním občanem (s tím souhlasí i Procházka) a kterým by nevyhovoval výklad, že jistě chtěli platnému jmenování tak vysokého státního úředníka (i s tím souhlasí Procházka: vláda nechtěla raditi presidentovi, aby porušoval zákl. zákon 1867). Kdo však chce platnému jmenování, jistě chce a musí chtít i jeho předpokladům. Vracím se ke své alternativě z Národní Politiky: který výklad je pro skutečnou vůli vlády přirozenější: Pergler byl jmenován platně anebo vláda způsobila evidentní porušení ústavy?

Bez významu jsou interní poznámky ve spisech, které mohou býti vysvětleny také nesprávným právním názorem. Rozhoduje v první řadě vůle projevená a k t e m s a m ý m. Je tomu podobně jako při zákonu, kde rozhoduje text a nikoli materiálie tomu textu odporující.

Při o b n o v ě řízení před volebním soudem rozhodují jen nové s k u t k o v é okolnosti, nikoli změněný p r á v n í názor.

Prof. Dr. Jiří Hoetzel.